

Kornel Makuszyński

Urodził się w 1884 roku w Stryju. Gimnazjum ukończył we Lwowie, studiował filozofię na Uniwersytecie Lwowskim oraz w Paryżu.

Debiutował w 1902 roku wierszami zamieszczonymi przez Jana Kasprówicza w dodatku literackim lwowskiego "Słowa Polskiego".

W latach 1910 - 1914 był stałym krytykiem teatralnym tej gazety. Kilkakrotnie wyjeżdżał do Włoch. W 1914 roku był kierownikiem literackim Teatru Lwowskiego, a w latach 191 - 1918 Teatru Polskiego w Kijowie.

Po powrocie do Polski zamieszkał w Warszawie. W latach 1920 - 1924 współpracował jako recenzent teatralny z dziennikiem "Rzeczpospolita".

Zdobył szeroką popularność jako autor zamieszczonych w prasie warszawskiej felietonów i humoresek, które zebrał między innymi w tomach:

"Rzeczy wesołe" 1909 rok

"Romantyczne historie" 1910 rok

"Dziwne powieści" 1911 rok

"Awantury arabskie" 1911 rok

"Perły i wieprze" 1913 rok

"O duchach, diabłach i kobietach" 1924 rok

"Piąte przez dziesiąte" 1925 rok

"Fatalna szpilka" 1925 rok

"Śmieszni ludzie" 1927 rok

W 1926 roku otrzymał Państwową Nagrodę Literacką za patriotyczny poemat dygresyjny p.t. "Pieśń o ojczyźnie".

Do wybuchu powstania w 1944 roku mieszkał w Warszawie. Potem przechodząc typowe dla warszawiaków koleje losu, dotarł do Zakopanego, osiadł w "Opolance" przy ulicy Tetmajera. Został pod Giewontem na stałe i na zawsze. Zmarł ostatniego dnia lipca 1953r.

Wyprawiono Makuszyńskiemu pogrzeb z honorami góralskimi, jak godnemu gaździe. Pochowano go na Pęksowym Brzysku na zakopiańskim Cmentarzu Zasłużonych nieopodal grobu Chałbińskiego. Żegnano go z wielkim żalem. Zostawił po sobie dobre książki i dobrą pamięć. Przeszedł do historii literatury jako humorysta, prozaik, poeta, krytyk teatralny, ale przede wszystkim jako pisarz dla młodzieży

Do dziś bawią nas i uczą "Panna z mokrą głową", "Awantura o Basię", "Szatan z siódmej klasy" i "Bezgrzeszne lata". Ciągłe popularne są opowieści obrazkowe o Koziołku Matołku i Małpce Fiki-Miki.